

Dé sensatie
uit Spanje!

FRANCISCO
DE PAULA
FERNÁNDEZ

Love tri@ngle

DE FONTEIN

Hoofdstuk 1

Zes uur 's avonds, een dag in maart

Ze kijkt alweer op haar horloge en blaast haar pony uit haar gezicht. Een blik naar links, een blik naar rechts. Geen spoor van de rode bloem.

Twee dagen eerder

IK ZAL EEN RODE ROOS BIJ ME DRAGEN ZODAT JE WEET DAT IK HET BEN.

EEN RODE ROOS? ZÓ OUDERWETS!

ZO BEN IK, DAT WEET JE TOCH?

IK HEB EEN KNALROZE POWERPUFF GIRLS-RUGZAK BIJ ME.

ZÓ KINDERACHTIG!

ZO BEN IK, DAT WEET JE TOCH?

Kwart over zes 's avonds, een dag in maart

Wat een eikel. Zouden ze dan toch nog gelijk krijgen? Luna kijkt weer op haar horloge. Ze zucht. Ze strijkt het rokje glad dat ze speciaal voor deze date heeft gekocht. Ook draagt ze een nieuw lingersetje, al weet ze donders goed dat het zover niet zal komen. Zacht tikt ze met haar hak op de grond. Nu begint ze echt kwaad te worden.

Een dag eerder

WEET JE ZEKER DAT DIT EEN GOED IDEE IS? vraagt Luna.

NEE. MAAR WE MOETEN HET GEWOON DOEN.

ALS JE NIET KOMT...

IK KOM WEL.

Halfzeven 's avonds, een dag in maart

Luna weet het ook niet meer. Had hij zijn mobiele nummer maar gegeven... Ze legt haar hand op haar voorhoofd. Dat voelt warm aan, en dat terwijl het buiten stervenskoud is. Ze kan maar niet geloven dat hij niet is gekomen. Weer kijkt ze om zich heen, op zoek naar een rode roos.

Niets.

‘Vuile klootzak,’ zegt ze hardop, maar niet zo hard dat iemand haar kan horen.

De avond ervoor

IK BEN GEK OP JE. typt hij.

IK OOK OP JOU.

Zes over halfzeven, een dag in maart

Luna heeft er genoeg van. Ze heeft het warm en koud tegelijkertijd. Ze haalt een elastiekje uit een van de voorvakjes van haar Powerpuff Girls-rugzak en maakt een paardenstaart. Ze had haar haar juist gestraight, maar dat kan haar niks meer schelen. De eikel is niet komen opdagen. *Klootzak.*

Wat nu? Het is veel te vroeg om naar huis te gaan, en voor geen goud wil ze op dit moment achter de computer zitten. Ze heeft een lekkere kop koffie nodig, om de pijn te verzachten.

Aan de overkant van de straat ziet ze een Starbucks. Geërgerd loopt ze naar het zebrapad om over te steken. Terwijl ze bij het stoplicht staat te wachten, denkt ze aan het gesprek met haar vriendinnen die ochtend op school:

Luna: 'Om halfzes.'

Cris: 'Liefie, ik kan het niet geloven. Heb je echt met die gast afgesproken?'

Diana: 'Wauw, heftig!'

Luna: 'Ik denk dat het tijd wordt dat we elkaar eindelijk ontmoeten.'

Miriam: 'Maar jullie hebben elkaars foto niet eens...'

Luna: 'Dat weet ik wel, maar ik vind hem leuk en hij vindt mij leuk. We hebben geen foto's nodig.'

Diana: 'En als hij nou gestoord is, of zo'n seksueel gefrustreerde sukkel...?'

Miriam: 'Dat zou jij wel lekker vinden, hè, Diana? Een gek die de hele dag aan niks anders dan seks denkt.'

Iedereen lacht, behalve Diana. Ze probeert Miriam een klap te geven, maar die is haar te vlug af.

Cris: 'En als hij nou niet komt?'

Luna: 'Hij komt wel.'

Miriam: 'Misschien komt hij niet.'

Diana: 'Nee, misschien komt hij niet.'

Luna: 'Ik zeg toch dat hij wel komt.'

Wiskundeleraar: 'Luna, ik weet dat je gek bent op afgeleiden, dus doe ons een plezier: klets niet zo en kom naar voren om je enthousiasme over de sommen met ons te delen.'

Iedereen lacht, behalve Luna, die met tegenzin opstaat en naar het bord toe loopt.

Tien over halfzeven, een dag in maart

Luna opent de deur van de Starbucks. Er staat geen rij. Een slanke, kaalgeschoren jongen met een baardje en een mooie glimlach helpt haar. Ze bestelt een caramel macchiato, betaalt en zoekt een plekje op de eerste verdieping om daar de chaos in haar hoofd een beetje te ordenen.

De ruimte is nagenoeg leeg. Bij de grote ramen die uitzicht geven

op straat zit een stelletje klef te doen. Luna werpt ze een zijdelingse blik toe.

Damn! Ze hebben de beste plek...

Niet ver van het stel is nog een stoel waar ze wel zou willen zitten, maar ze doet het niet, het is te dichtbij. Ten slotte besluit ze in de hoek bij een ander raam te gaan zitten, al is daar minder licht en het uitzicht niet super.

Luna staart naar het stadsverkeer. Ze is somber en verdrietig: ze moet toegeven dat ze erop vertrouwdde dat hij zou komen. Nadat ze twee maanden lang elke dag met elkaar hebben gechat en gelachen, nadat ze bijna verliefd was geworden... blijkt hij nu gewoon een lafaard. Of misschien is hij niet wie hij zei dat hij was, en heeft hij nu een einde gemaakt aan hun relatie.

Nee, dat kan niet. Dat kan niet waar zijn.

Ze neemt een slok. Natuurlijk blijft er een schuimsnor onder haar neus zitten, en tevergeefs probeert ze hem weg te likken. De karamel laat zich van zijn plakkerigste kant zien. *Shit, geen servet meegenomen, en ik ga echt niet weer langs dat stel.*

Ze kijkt in haar rugzak, maar vindt geen zakdoekjes. Ze zucht diep, haalt er een boek uit, en zoekt verder. Niets. Opnieuw een zucht.

Terwijl zij in haar rugzak graait, is er een jongen binnengekomen en een tafel verderop gaan zitten. Wanneer Luna bij haar derde zucht opkijkt, ziet ze hem. Hij glimlacht naar haar. *Hij is echt knap.* Luna realiseert zich dat ze nog altijd een snor heeft en zo onopvallend mogelijk schuift ze het boek van de tafel. Ze bukt om het op te rapen en ondertussen veegt ze met de rug van haar hand haar mond, lippen en voor de zekerheid ook haar neus schoon. Gered.

Maar dan ziet ze onder de tafel ook het gezicht van de knappe jongen, die zich naar Luna toe heeft gebogen. Zonder iets te zeggen haalt hij een zakdoekje uit een pakje.

‘Hier,’ zegt hij terwijl hij die overhandigt. *Wat een superleuke glimlach!* ‘Al is-ie misschien niet meer nodig.’

Luna kan wel door de grond zakken als de woorden van de jongen tot haar doordringen. Ze schaamt zich dood. Haar wangen worden rood en als ze met het boek in haar hand overeind komt stoot ze haar hoofd tegen de tafel.

‘Au!’

‘Doet het pijn?’

‘Nee.’ Luna kijkt naar de jongen, die is opgestaan. Hij is best lang. Hij draagt een zwarte sweater en een vale spijkerbroek. Hij heeft grote bruine ogen en zijn haar is net iets te lang naar haar smaak. Maar hij is echt superknap. ‘Die zakdoek heb ik niet nodig, hoor.’

De jongen glimlacht en stopt het zakdoekje in zijn zak. ‘Oké. Ik ga wel weer naar mijn plek.’

Luna slaat haar blik neer. Even later checkt ze of hij weer zit. Dat is zo.

Wat is hij knap... Hou op! Waar ben je mee bezig, Luna?

Een lichte pijnscheut in haar hoofd, precies waar ze zich gestoten heeft, brengt haar weer terug naar de werkelijkheid. Ze voelt aan haar hoofd, maar er zit geen bult. Gelukkig maar, dat zou helemaal het toppunt zijn.

Luna neemt nog een slok van haar koffie, voorzichtig nu, zodat haar gezicht niet vies wordt. Dan opent ze haar boek op de bladzijde waar ze een paar uur eerder was gebleven. Het is *Perdona si te llamo amor* – Vergeef me dat ik je mijn liefje noem – van Federico Moccia. Het gaat over een jonge studente van zeventien en een zesendertigjarige reclamemaker die verliefd op elkaar worden. Luna houdt niet erg van lezen, maar Miriam had zo aan haar hoofd gezeurd over dit boek dat ze toch besloot het op te pakken. En het is leuk. Ze vindt de volwassenheid van Niki helemaal geweldig. Dat is de hoofdpersoon die slechts één jaar ouder is dan zij, en die in staat is het hart van de veel oudere Alessandro te veroveren. Als zij nou eens zo’n intens liefdesavontuur zou beleven... Hoewel ze natuurlijk liever iemand zou tegenkomen die niet zo oud was.

Dan denkt ze weer aan de mislukte date. Die eikel heeft haar laten stikken. Oef!

Haast onwillekeurig kijkt ze naar de plek waar de jongen met de superleuke glimlach zit. Dit keer kijkt hij niet terug.

‘Dat is toch niet te geloven,’ flapt Luna eruit.

De jongen is een boek aan het lezen. Hij heeft het al bijna uit. Luna buigt een stukje naar voren om de titel beter te kunnen lezen en zich ervan te verzekeren dat het echt waar is: *Vergeef me dat ik je mijn liefje noem.*

Op dat ogenblik voelt de jongen Luna’s blik op zich rusten. Hij kijkt haar onderzoekend aan, werpt even een blik op het boekomslag en dan weer naar haar, en glimlacht dan.

‘Vind je het leuk?’ vraagt hij met luide stem.

Natuurlijk vind ik het leuk, man. Hoe zou ik die glimlach nou niet leuk kunnen vinden, het is de leukste die ik ooit heb gezien... denkt ze voor ze hem antwoord geeft.

‘Wat bedoel je?’ Luna trekt een verbaasd gezicht, alsof hij door haar heen zou kunnen kijken.

‘Ik zag toen je je boek liet vallen... eh, eigenlijk al toen je iets aan het zoeken was in je rugzak, dat we hetzelfde boek aan het lezen zijn. En ik vroeg me af of je het leuk vindt.’

‘O, op die manier. Ja, ik vind het leuk.’

‘Het is een mooi verhaal. Wacht...’

De jongen staat op van zijn stoel, pakt zijn drankje en komt naar haar toe. Luna, verbaasd, wordt weer rood. *Hij is niet gewoon knap. Hij is superknap!*

‘Is het oké dat ik...? Anders moeten we zo schreeuwen.’

‘Ja, tuurlijk. Ga zitten.’

Maar net op dat moment knalt ‘Don’t stop the music’ van Rihanna uit haar Powerpuff Girls-rugzak.

Luna veert op en gaat snel op zoek naar haar mobiele telefoon. Het duurt even voor ze hem vindt. Miriam.

‘Sorry, het is een vriendin van me,’ legt ze met zachte stem aan

de megaknappe jongen uit. Hij glimlacht weer en maakt een ‘is wel goed, neem maar op’-gebaar. Ze staat op en loopt naar de andere kant van de ruimte. Het verliefde stel is weg.

‘Ja...?’

‘Schatje, hoe staan de zaken ervoor?’ vraagt Miriam als ze de stem van haar vriendin hoort. ‘We storen toch niet?’

‘Storen? De zaken?’

‘Ja. Diana, Cris en ik, we zijn hier allemaal. Wacht... zeg eens iets, meiden...’ Aan de andere kant van de lijn klinkt een vriendschappelijk ‘hé, sloerie.’ ‘Zie je wel dat we van je houden, en dat we met je meelevens? Hoe gaat het met je date?’

O ja, de date. Het kwartje is gevallen. Maar op dit moment heeft ze geen zin om het haar vriendinnen uit te leggen en al helemaal niet om toe te geven dat ze gelijk hadden, dat die eikel niet is gekomen.

‘Goed, de zaken gaan goed, maar ik kan nu niet veel zeggen. Ik heb het heel druk en...’

‘Ja hoor. Heel druk... Hmmm. Smak, smak, smak. Oké, we laten je wel met rust. Maar je moet ons morgen wel alles vertellen. Kom, we gaan ophangen. Zeg eens doe...’

En met een welluidend ‘later, *we love you!*’, gevolgd door nog een grof woord, wordt het gesprek beëindigd.

Luna sluit haar ogen. Ze zucht. *Die zijn gek.* En ze gaat weer terug naar haar stoel. De megaknappe jongen staat met zijn boek onder zijn arm.

‘Ik moet weg. Het is al superlaat. Mijn les begint over tien minuten.’

Les? Wat voor les? Om deze tijd?

‘Leuk je ontmoet te hebben. Ik hoop dat je het einde van het boek ook mooi vindt.’

En zonder nog wat te zeggen haast de superknappe jongen zich met zijn superleuke glimlach het café uit.

Luna gaat weer zitten en besluit dat het tijd wordt om naar huis

te gaan, een relaxed bad te nemen en haar computer maar een tijdje links te laten liggen. Ze wil haar boek wegstoppen, maar merkt dan iets vreemds op. Er zit een andere boekenlegger in, en bovendien zit die bij de laatste bladzijde.

Die jongen heeft zich vergist, hij heeft mijn boek meegenomen.

Ze opent het boek bij de laatste bladzijde. Bovenaan staat met blauwe pen geschreven:

alexescritor@hotmail.com. Voor het geval je zin hebt om het einde van het boek met me te bespreken.

Luna moet grinniken om die woorden. Ze stopt het boek in haar rugzak en gaat de trap van de Starbucks af, zonder dat ze erin slaagt die domme grijns van haar gezicht te halen.

En die jongen gaat weg en zegt me dat hij hoopt dat ik het einde van het verhaal leuk vind. Wat een sukkel...

Op dat moment komt er een andere lange, knappe jongen gehaast de trap op rennen. Hij loopt zo snel dat hij Luna pas opmerkt als hij tegen haar opbotst. Ze komt met haar kont op de grond terecht en hij valt bijna boven op haar, maar kan net haar schoot ontwijken en eindigt op zijn knieën. Een rode roos rolt uit zijn handen. Verbaasd kijken ze elkaar aan. Als hij de Powerpuff Girls-rugzak ziet, verschijnt er een glimlach op zijn gezicht.

Hoofdstuk 2

Ongeveer dezelfde tijd, ergens anders in de stad

Ook hij werpt een blik op zijn horloge. Ook hij zucht. Mario zit op een kleed op de grond en maakt zijn wiskundehuiswerk. Op de achtergrond klinkt een liedje van Maná.

Hoe zou een vis kunnen leven zonder water?

Hoe zou een vogel kunnen vliegen zonder vleugels?

Hoe zou de bloem kunnen bloeien zonder aarde?

Wat zou ik graag kunnen leven zonder jou.

Onwillekeurig herhaalt hij de laatste zin. En zijn hart krimpt ineen. Hij zucht weer. Ja, dat is wat hij zou willen: kunnen leven zonder aan haar te denken.

Concentreer je nou, Mario. Je huiswerk, je wiskunde, je eindcijfers... Maar zo lukt het me nooit!

Hij staat op en zet het geluid van zijn computer uit. Het voelt als heiligschennis om Maná, zijn favoriete groep, en ook de hare, midden in een nummer uit te zetten. Maar hij kan zich zo echt niet concentreren.

Hij gaat terug naar het kleed. Naar dat stomme wiskunde. Afgeleiden.

Concentratie. Hij legt zijn rechterbeen over zijn linker. Met zijn nek doet hij een paar ontspanningsoefeningen. Hij legt zijn wis-

kundeschrift op zijn hoofd. Zonder dat het valt gaat hij verzitten. Daarna houdt hij zijn handen aan weerszijden van zijn gezicht. Hij sluit zijn ogen en uit zijn mond klinkt een ‘ohmmmmm’ die vijf tellen duurt. Daarna nog een ‘ohmmmmm’, deze keer iets langer. Dan hoort hij gekuch bij de deur van zijn kamer.

‘Ahum. Nu snap ik waarom je nog geen vriendinnetje hebt...’ Zijn zus grijnst, en haar vriendinnen die achter haar staan kunnen hun lachen niet inhouden.

Mario doet zijn ogen open, haalt zijn benen uit de knoop en pakt het schrift. Hij wordt zo rood als een tomaat. Zenuwachtig checkt hij of ze erbij is. Het lijkt erop van niet. Alleen zijn zus en twee van die irritante klasgenoten.

‘Wat moet je?’

‘Zeggen dat we weggaan. Papa en mama zijn er niet, dus jij blijft alleen thuis. En, wat ga je nu doen, hè?’ Zijn zus kijkt hem plagerig aan en fluit met haar blik op het plafond gericht.

‘Wat ik ga doen? Dit stomme gedoe afmaken...’

‘Afgeleiden? Die wil ik zo van je overschrijven.’

‘En wij ook,’ klinkt het uit de gang.

Mario kijkt zijn zus kwaad aan. ‘Waarom doe je nooit iets zelf? Het zou me niets verbazen als je weer blijft zitten. Het kan je niets schelen dat je nu bij me in de klas zit, het maakt je zelfs niet uit dat ik je ga inhalen... Je zou je moeten schamen, Miriam.’

‘Doe niet zo stom, Mario. Ik bleef expres zitten om bij deze etters in de klas te kunnen komen,’ schertst Miriam terwijl ze naar Diana en Cristina wijst. Dan laat ze zich boven op haar kleine broertje vallen.

‘Wat doe je? Hou op!’

Miriam bedekt Mario met kusjes. ‘Wie is het mooiste en liefste broertje van de wereldse wereld en het universele universum?’

De twee vriendinnen op de gang gaan bijna stuk van het lachen bij het zien van die komische scène.

‘Stop, hou op. Ik geef je mijn huiswerk, maar laat me nu met rust. Je bent... je bent...’

‘Onweerstaanbaar, toch?’ Miriam geeft Mario een dikke kus op zijn wang. ‘Schatje!’ Dan gaat ze staan, trekt haar truitje en haar broek recht, loopt de kamer uit en doet de deur achter zich dicht.

Wat een nachtmerrie om bij haar in de klas te zitten. Dit is nu al het tweede jaar dat hij haar niet alleen thuis moet verdragen, maar haar ook de hele tijd op school ziet. Mario vindt het maar niets. En het ergste is dat zijn zus ook nog de beste vriendin is geworden van...

Dan klinkt ‘Clavado en un bar’, verlaten in een kroeg, uit zijn mobieltje, dat op het bureau ligt. Zij? Dat kan niet. Ze belt hem nooit. Maar als zij het nou wel is?

Onhandig staat Mario op, verliest bijna zijn evenwicht, stoot zich tegen de muur, maar dan is hij bij het bureau. Teleurstelling: het is zijn moeder.

‘Hoi mam.’

‘Ha, jongen. We komen pas laat thuis. Jullie moeten zelf wat te eten maken. Er ligt van alles in de koelkast.’

‘Ja, mam.’

‘En zeg tegen je zus dat ze goed eet, dat gedoe met dat lijnen de hele tijd...’

‘Ja, mam.’

‘En maak je huiswerk.’

‘Ja, mam.’

‘En als er iets is, dan bel je ons op mijn mobiel.’

‘Ja, mam.’

‘En -’

‘Mam,’ valt Mario haar in de rede, ‘kun je dat niet beter tegen Miriam zeggen, zij is toch de oudste?’

Aan de andere kant van de lijn blijft zijn moeder even stil.

‘Nee,’ antwoordt ze dan resoluut. ‘Als er iets gebeurt, je weet het, hè... Dag lieverd. Ik hou van je.’

Mario schudt zijn hoofd en legt zijn telefoon terug op het bureau. Hij loopt naar de computer en zet het geluid weer aan.

‘Cuando los angeles lloran’, wanneer de engelen huilen. Even blijft hij staan luisteren en hij neuriet een stuk van het nummer mee. Dan bukt hij zich en raapt de spullen op die hij op het kleed heeft neergelegd. Uit zijn wiskundeschrift valt de foto die hij die ochtend op school heeft gemaakt en die hij meteen toen hij thuiskwam heeft geprint. Ze is zo mooi. Oké, misschien is ‘mooi’ niet het juiste woord, want ze steekt haar tong uit en knipoogt. Maar voor hem is ze altijd mooi. Hij heeft zijn arm om haar heen geslagen, hij omhelst haar. Mario zou haar altijd wel willen omhelzen, elk uur, elke minuut, elke seconde, elke dag... Haar omhelzen en haar zoenen. Hij zou nooit meer stoppen haar lippen te proeven, haar mond... Hij houdt gewoon van haar. Met heel zijn hart en ziel houdt hij van haar. Hoe is het toch mogelijk dat er mensen zijn die beweren dat je op je zestiende nog niet weet wat liefde is? Als dit geen echte liefde is, wat is het dan? Als het alleen al pijn doet wanneer hij aan haar denkt...

Hij kijkt op zijn horloge. Wat zou ze nu aan het doen zijn? Zou hij haar bellen? Nee, hij wil haar niet lastigvallen. Bovendien, wat zou hij haar moeten zeggen? Ze zien elkaar al elke dag in de klas... Nee, hij mag niet vervelend worden. Een sms? Nog stommer. Stel dat ze hem niet antwoordt, zoals wel vaker gebeurt? Hij wordt onrustig, gespannen. Hij gelooft dat hij echt niks voor haar betekent. Het is zo moeilijk om in stilte lief te hebben.

De computer. Internet. Ze zal vast wel op msn zijn. Ze zit er de laatste tijd zo vaak, vaker dan anders. Alhoewel het soms lang duurt voor ze reageert. Lange stiltes. Eeuwigdurende stiltes.

Hij meldt zich aan en typt het wachtwoord: Lunahvj. Ze is niet online.

Hij logt weer uit, en voert dan toch zijn password weer in. Tien keer in een halfuur. Ze is er niet.

Ten slotte gaat hij verslagen op zijn bed liggen en trekt het kussen over zijn hoofd. Uit zijn speakers klinkt het nummer ‘Labios compartidos’. Gedeelde lippen.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Derde druk, 2013

Oorspronkelijke titel: *Canciones para Paula*

Verschenen bij Editorial Everest, S.A.

© 2009 Francisco de Paula Fernández en Editorial Everest, S.A.

Voor deze uitgave:

© 2013 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marian Kuin

Omslagafbeelding: Francisco A. Morais

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Text & Image, Gieten

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3430 2 (e-book ISBN 978 90 261 3446 3)

NUR 285, 286